

Środa, 11 marca 2009 r.

13. zachęca Komisję do przedłożenia w tym celu dodatkowej propozycji dotyczącej multimodalnych korytarzy mobilności („zielonych korytarzy”) w ramach przeglądu TEN-T, równoważącej obciążenia nałożone przez niniejszy wniosek poprzez umożliwienie dostępu i mobilności bez przeszkód;

14. domaga się od Komisji niezwłocznego przedłożenia wniosków dotyczących wszystkich rodzajów transportu oraz realizacji zadań, o których mowa w art. 11 zmienionej dyrektywy o eurowiniętach z 2006 r. poprzez przedstawienie kompleksowej koncepcji obliczania kosztów zewnętrznych, obciążania nimi oraz przeprowadzania oceny ich wpływu w oparciu o zrozumiały model;

Zmniejszenie hałasu kolejowego

15. uznaje, że Komisja w komunikacie dotyczącym działań na rzecz zmniejszenia hałasu obecnego taboru kolejowego odpowiedziała na potrzebę zmniejszenia obciążenia hałasem osób mieszkających wzdłuż linii kolejowych powodowanym głównie przez wagony towarowe;

16. podkreśla, że wyposażenie wagonów przy zachowaniu rozsądnych kosztów wymaga jak najszybszego usunięcia istniejących przeszkód technicznych oraz zniesienia obciążeń administracyjnych związanych z odnośnymi świadectwami oraz dokonania tego przed przyjęciem jakichkolwiek wiążących przepisów legislacyjnych;

17. wzywa Komisję, aby przedłożyła wniosek w sprawie dyrektywy dotyczącej opłat za użytkowanie infrastruktury przez lokomotywy i wagony, zróżnicowanych w zależności od poziomu wytwarzanego przez nie hałasu, tak aby niezależnie od możliwości technicznych wybranych przez przedsiębiorstwa kolejowe możliwie jak najszybciej stworzyć zachęty również do przeprowadzenia sprawnej modernizacji pojazdów wytwarzających mało hałasu poprzez wymianę klocków hamulcowych; uważa, że w razie konieczności należy również rozważyć środki krótkoterminowe, a żadne przepisy legislacyjne nie powinny mieć negatywnego wpływu na sektor kolejowy pod względem konkurencji intermodalnej;

18. oczekuje, że Komisja znajdzie w swoim wniosku praktyczny sposób, który poprzez powiązanie przychodów z celem zagwarantuje, że modernizacji poddane zostaną nie tylko wagony przedsiębiorstw kolejowych, ale również wagony innych spółek znajdujące się w składzie pociągu;

*

* *

19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Wkład w debatę dotyczącą strategii lizbońskiej na wiosennym szczycie Rady Europejskiej w 2009 r.

P6_TA(2009)0120

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie wkładu w debatę dotyczącą strategii lizbońskiej na wiosennym szczycie Rady Europejskiej w 2009 r.

(2010/C 87 E/15)

Parlament Europejski,

— uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 grudnia 2008 r. zatytułowany „Sprawozdanie z realizacji wspólnotowego programu lizbońskiego 2008-2010” (COM(2008)0881) oraz zalecenie Komisji z dnia 28 stycznia 2009 r. dotyczące zalecenia Rady w sprawie planowanej na rok 2009 aktualizacji ogólnych wytycznych dotyczących polityki gospodarczej państw członkowskich i Wspólnoty oraz w sprawie realizacji polityki zatrudnienia przez państwa członkowskie (COM(2009)0034),

— uwzględniając 27 krajowych programów reform lizbońskich przedstawionych przez państwa członkowskie,

Środa, 11 marca 2009 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 października 2007 r. zatytułowany „Interes Europy: osiągnięcie sukcesu w dobie globalizacji - Wkład Komisji w październikowe spotkanie głów państw i szefów rządów” (COM(2007)0581),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 listopada 2007 r. w sprawie wspólnego rynku dla Europy XXI wieku (COM(2007)0724),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie zewnętrznego wymiaru strategii lizbońskiej na rzecz wzrostu i zatrudnienia - sprawozdanie na temat dostępu do rynku oraz ustalenia ram skuteczniejszej międzynarodowej współpracy regulacyjnej (COM(2008)0874),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 grudnia 2008 r. zatytułowany „Uaktualnienie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia” (COM(2008)0865),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 grudnia 2008 r. zatytułowany „Nowe umiejętności w nowych miejscach pracy – przewidywanie wymogów rynku pracy i potrzeb w zakresie umiejętności oraz ich wzajemne dopasowywanie” (COM(2008)0868),
- uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej z dnia 16 grudnia 2008 r. zatytułowany „Polityka spójności: inwestowanie w realną gospodarkę” (COM(2008)0876),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 listopada 2008 r. zatytułowany „Europejski plan naprawy gospodarczej” (COM(2008)0800),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 16 grudnia 2008 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (COM(2008)0867),
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 23-24 marca 2000 r., 23-24 marca 2001 r., 22-23 marca 2005 r., 27-28 października 2005 r., 23-24 marca 2006 r., 8-9 marca 2007 r. oraz 13-14 marca 2008 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie europejskiego interesu: osiągnięcie sukcesu w dobie globalizacji ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie zintegrowanych wytycznych dotyczących wzrostu i zatrudnienia (część: ogólne wytyczne dotyczące polityki gospodarczej państw członkowskich i Wspólnoty – rozpoczęcie nowego cyklu (2008-2010) ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 listopada 2008 r. na temat dziesięciolecia unii gospodarczej i walutowej: pierwsza dekada Unii Gospodarczej i Walutowej oraz przyszłe wyzwania ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 103 ust. 2 Regulaminu,

Kryzys finansowy i jego skutki gospodarcze i społeczne

1. zauważa, że wywodzący się z globalnego braku równowagi makroekonomicznej i globalnego kryzysu kredytowego światowy kryzys finansowy wyrządził poważne szkody w systemach finansowych na całym świecie, również w UE; zauważa również, że światowy kryzys spowodował drastyczny spadek wartości rynkowej akcji zwykłych na całym świecie, że wywarł poważny negatywny wpływ na realną gospodarkę, a w szczególności, że skutki dla zatrudnienia i sytuacji społecznej są dalekosiężne; podkreśla, że rynki finansowe mają kluczowe znaczenie dla realnej gospodarki, a jednym z priorytetów – oprócz ochrony zatrudnienia – dla wzrostu i zatrudnienia jest wznowienie przepływu kapitału przez udzielanie kredytów i finansowanie inwestycji, co wymaga przywrócenia zaufania dzięki jasnym zobowiązaniom i gwarancjom rządowym oraz lepszemu nadzorowi, obejmującemu wszystkie rynki finansowe w globalnej perspektywie, a także uregulowaniom promującym odpowiedzialne udzielanie kredytów rynkowych;

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 422.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0058.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0543.

Środa, 11 marca 2009 r.

2. zaleca, aby uzupełnieniem dla pakietów ratunkowych i środków krótkoterminowych stosowanych w celu zrównoważenia natychmiastowych i bezpośrednich skutków kryzysu oraz zminimalizowania negatywnych skutków dla realnej gospodarki był skoordynowany krótko- i długoterminowy plan działania, który wprowadziłby gospodarki UE na drogę stabilnego wzrostu i chroniłby przed podobnymi kryzysami w przyszłości;
3. przypomina, że w swojej rezolucji z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie wkładu w debatę dotyczącą strategii lizbońskiej na wiosennym posiedzeniu Rady Europy ⁽¹⁾ Parlament zwracał uwagę, że celem nadrzędnym jest zabezpieczenie stabilności rynków finansowych oraz zauważył, że ostatnie załamanie rynku kredytów hipotecznych pokazuje, iż Unia Europejska musi opracować środki nadzoru służące zwiększeniu przejrzystości i stabilności rynków finansowych oraz lepszej ochronie klientów, a także wymagał przeprowadzenia oceny bieżących systemów i narządzi nadzoru ostrożnościowego w Europie i nalegał na prowadzenie ścisłych konsultacji z Parlamentem prowadzących do opracowywania jasnych zaleceń dotyczących sposobów poprawienia stabilności systemu finansów oraz zdolności do zapewnienia długoterminowego bezpieczeństwa finansów dla przedsiębiorców europejskich;
4. podkreśla, że rynki finansowe stanowią podstawę działania społecznej gospodarki rynkowej i utrzymają taki charakter, że ich zadaniem jest zapewnianie finansowania realnej gospodarki oraz skutecznej alokacji środków finansowych, a także mają one zapewniać gospodarce środki sprzyjające dobrej koniunkturze gospodarczej, co z kolei umożliwiło obywatelom trwałe podniesienie standardów życia w ostatnich dziesięcioleciach; podkreśla, że w pełni wiarygodne, skuteczne i przejrzyste rynki finansowe są warunkiem wstępnym zdrowej i innowacyjnej gospodarki europejskiej tworzącej nowe miejsca pracy i odznaczającej się wzrostem gospodarczym;
5. zaleca, aby uzupełnieniem dla pakietów ratunkowych i środków krótkoterminowych stosowanych w celu zrównoważenia natychmiastowych i bezpośrednich skutków kryzysu oraz zminimalizowania negatywnych skutków dla realnej gospodarki był skoordynowany krótko- i długoterminowy plan działania, który wprowadziłby gospodarki UE na drogę stabilnego wzrostu i chroniłby przed podobnymi kryzysami w przyszłości;
6. dostrzega pozytywne efekty środków naprawczych przyjętych w celu uniknięcia dodatkowych szkód dla systemu podatkowego; domaga się niemniej jednak utworzenia nowej architektury finansowej przez ustanowienie przejrzystych i skutecznych uregulowań, leżących w interesie konsumentów, przedsiębiorców i pracowników; wzywa do przygotowania kolejnych wniosków legislacyjnych, a także porozumień międzynarodowych, pozwalających na sprostanie nadmiernemu podejmowaniu ryzyka, stosowaniu dźwigni finansowej i krótkoterminowości w gospodarce, które stanowią podstawowe źródła kryzysu; przypomina Komisji o jej zobowiązaniu do udzielenia Parlamentowi odpowiedzi na pytania dotyczące uregulowania funduszy hedgingowych i private equity oraz oczekuje wniosków legislacyjnych w krótkim czasie;
7. podkreśla pilną potrzebę zagwarantowania, by sektor finansowy, który korzystał z publicznego wsparcia, zapewnił wystarczające kredyty przedsiębiorstwom – zwłaszcza małym i średnim przedsiębiorstwom (MŚP) – oraz gospodarstwom domowym; nalega, aby plany ratunkowe zawierały wiążące warunki podziału dywidendy i praktyk pożyczkowych;
8. ostrzega przed błędnym kołem malejących inwestycji i malejących wydatków konsumenckich, prowadzących do zmniejszania zatrudnienia, ograniczonych planów biznesowych i zmniejszonej innowacyjności, co będzie prawdopodobnie popychało UE w kierunku głębokiej i długotrwałej recesji; podkreśla, że skoordynowana reakcja europejska jest w tym kontekście kluczowa dla uniknięcia sytuacji, w której kryzys prowadzi do sumy sprzecznych krajowych planów na rzecz stabilności finansowej lub na rzecz ożywienia gospodarczego, wraz z potencjalnymi konfliktami i kosztami, które podważyłyby zasadność wspólnego rynku, stabilności gospodarczej i unii gospodarczej i walutowej, a także rolę Unii Europejskiej jako podmiotu działającego na arenie międzynarodowej;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0057.

Środa, 11 marca 2009 r.

9. oczekuje wspólnych działań w celu przezwyciężenia skutków kryzysu finansowego dla realnej gospodarki; wzywa do ustalenia poziomów odniesienia dla przyszłych wskaźników zatrudnienia i wzrostu, które powinny pomóc zdecydować o skali i elementach składowych europejskiego planu naprawy gospodarczej; wzywa w tym kontekście – w ramach paktu na rzecz stabilności i wzrostu i jego zasad w zakresie stabilności – do opracowania spójnej strategii europejskiej dla przyszłych inwestycji (np. w wykwalifikowany i wyszkolony kapitał ludzki w celu umożliwienia przełomu technologicznego oraz rozwoju, innowacje, energooszczędność, trwałe infrastruktury, technologie komunikacyjne, wzajemne połączenia i usługi, w tym usługi zdrowotne, jak również możliwości inwestowania przez przedsiębiorców, a zwłaszcza MŚP, w nowe produkty i rynki), do zagwarantowania miejsc pracy i dochodów oraz lepszej koordynacji polityki gospodarczej i społecznej;

10. uważa, że energia ze źródeł odnawialnych, wydajność energetyczna i ochrona środowiska mogą stanowić strategiczne elementy działań pobudzających, które doprowadzą do utworzenia ekologicznych miejsc pracy wysokiej jakości i dadzą przemysłowi europejskiemu przewagę nad innymi regionami świata, które dopiero muszą podchwycić tę inicjatywę;

11. jest zdania, że jedynie polityka łącząca walkę z rosnącym bezrobociem i ubóstwem w perspektywie krótkoterminowej z przygotowaniem gruntu pod transformację gospodarki europejskiej w zrównoważoną gospodarkę w dłuższej perspektywie może przynieść długotrwałe rozwiązanie, które opiera się na uzgodnionej w Göteborgu strategii zrównoważonego rozwoju, uznanej za część strategii lizbońskiej;

12. podkreśla, że najważniejszym priorytetem Unii Europejskiej musi być ochrona jej obywateli przed skutkami kryzysu finansowego, ponieważ to ich dotknął on najbardziej, czy to jako pracowników, członków gospodarstw domowych czy przedsiębiorców; jest zdania, że kryzys dotyka lub dotknie wielu pracowników i ich rodziny oraz że należy podjąć działania umożliwiające zahamowanie utraty miejsc pracy, a także udzielić obywatelom pomocy, aby szybko mogli powrócić na rynek pracy, zamiast pozostawać na długotrwałym bezrobociu; oczekuje, że na szczycie Rady UE wiosną 2009 r. osiągnięte zostanie porozumienie co do jasnych wytycznych i konkretnych środków mających na celu ochronę zatrudnienia i tworzenie miejsc pracy;

13. uważa, że wśród skutków kryzysu gospodarczego największe obawy budzi wzrost ubóstwa w Unii Europejskiej; uważa, że należy bezwzględnie zatrzymać obecny wzrost bezrobocia w Unii Europejskiej; wskazuje, że najskuteczniejszym sposobem ograniczenia ubóstwa i niedopuszczenia do jego powstania jest strategia oparta na celach pełnego zatrudnienia, wysokiej jakości miejsc pracy i integracji społecznej, środkach zachęcających do podejmowania działalności przedsiębiorczej, działaniach na rzecz zwiększenia roli MŚP i inwestycjach; przypomina, że strategia zwalczająca wykluczenie z rynku pracy powinna opierać się na wspieraniu odpowiednich dochodów i odpowiedniego poziomu życia, rynkach pracy sprzyjających integracji, a także na dostępie do usług i edukacji o wysokiej jakości; uważa, zatem, że należy wspierać zatrudnienie poprzez działania na rzecz przedsiębiorców i MŚP, a także inwestycje oraz inicjatywy, których celem jest pomoc w ponownym odnalezieniu się na rynku pracy; uważa, że szczególnym priorytetem w tym zakresie powinno być przekwalifikowanie bezrobotnych oraz zapewnianie edukacji mającej na celu utworzenie wykwalifikowanej i wyspecjalizowanej siły roboczej; uważa, że zasada solidarności stanowi podstawę procesu jednoczenia Europy, państwa członkowskie muszą mieć dostęp do finansowania wspólnotowego w ramach programów, których celem jest niedopuszczenie do utraty zbyt dużej liczby miejsc pracy oraz przekwalifikowanie pracowników i szkolenie osób pozbawionych kwalifikacji; uważa, że przepisy prawa pracy należy rozwinąć w celu osiągnięcia wyższego stopnia elastyczności i pewności na rynku pracy oraz dla znalezienia nowego miejsca pracy; uważa, że wspólnotowe instrumenty finansowe, takie jak Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji, należy zmienić w taki sposób, aby były one skuteczne i aby można z nich było szybko korzystać w odniesieniu do dużych sektorów gospodarki, w których dochodzi do likwidacji miejsc pracy; z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji mający na celu uproszczenie kryteriów korzystania z Europejskiego Funduszu Społecznego i ukierunkowanie działań na najsłabsze grupy społeczne;

14. zauważa, że MŚP, które stanowią podstawę gospodarki europejskiej, ucierpiały w sposób szczególnie w wyniku obecnego kryzysu gospodarczego; podkreśla, że ograniczenie dostępności kredytów najbardziej dotknęło sektor MŚP, gdyż stanowi on część gospodarki, która jest w największym stopniu uzależniona od krótkoterminowego kapitału obrotowego, udośćnianego zazwyczaj w formie kredytów; wskazuje, że brak kapitału w połączeniu z ogólnym spadkiem popytu zmusza MŚP do odwrotu na wszystkich frontach; uważa, że trudności, jakie obecnie przeżywają MŚP, których wkład do PKB jest największy oraz które są największym pracodawcą w Unii Europejskiej, mają dalekosiężne konsekwencje dla UE jako całości, a w szczególności dla regionów najbardziej dotkniętych i znajdujących się w niekorzystnej sytuacji; podkreśla ponadto znaczenie szybkiego wdrożenia karty małych przedsiębiorstw w ogóle, a zwłaszcza przepisów z zakresu kredytowania MŚP przez działania Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI);

Środa, 11 marca 2009 r.

15. podkreśla, że wystarczający, niedrogi, rozsądny i bezpieczny dostęp do finansowania jest podstawowym i decydującym warunkiem inwestowania i wzrostu; uważa, że w obecnej sytuacji gospodarczej znaczenie karty małych przedsiębiorstw (Small Business Act) oraz zawartych w niej celów zdecydowanie wzrosło, ponieważ MŚP są źródłem niewykorzystanego potencjału w zakresie wzrostu gospodarczego, tworzenia nowych miejsc pracy i utrzymania już istniejących, a sama karta umożliwia przywództwo polityczne i wzmacnia zaufanie do sektora przedsiębiorczości w Europie;

16. zauważa, że do utrzymania trwałego wzrostu Europie potrzebna jest zdrowa, dynamiczna i wykwalifikowana siła robocza; przeciwdziała temu niestety np. negatywny wzrost liczby ludności w większości państw członkowskich; uważa, że skuteczna infrastruktura w zakresie opieki nad dziećmi, jak uzgodniono na posiedzeniu Rady Europejskiej w dniach 15-16 marca 2002 r. w Barcelonie, jest ważnym katalizatorem godzenia życia zawodowego i rodzinnego; uważa, że rozwijanie opieki nad dziećmi, w oparciu o potrzeby rodzin, ułatwia uczestnictwo w życiu zawodowym i zakładanie rodziny zarówno kobietom, jak i mężczyznom; wskazuje, że wzrost zatrudnienia kobiet nie tylko prowadzi do wzrostu gospodarczego jako takiego, lecz przyczynia się również do złagodzenia skali problemów demograficznych, z jakimi boryka się dziś Europa; uważa, że należy wspierać solidarność międzypokoleniową, aby zwiększyć możliwości dostępnej siły roboczej;

17. kładzie jednak nacisk na fakt, że państwa członkowskie muszą zmienić swoją politykę imigracyjną, dążąc do przyciągnięcia, w ukierunkowany sposób, szczególnie wysoce wykwalifikowanych imigrantów odpowiadających potrzebom europejskiego rynku pracy, w oparciu o doświadczenia Stanów Zjednoczonych w tej dziedzinie i we współpracy z krajem pochodzenia, aby zapobiec odpływowi wykwalifikowanych pracowników (drenaż mózgow); uważa, że polityka w zakresie edukacji, powinna w jeszcze większym stopniu zmierzać do przyciągnięcia zagranicznych naukowców i studentów, którzy zostaną na obszarze Unii Europejskiej przez dłuższy okres (przykładem jest program Erasmus Mundus 2007 - 2013); uważa, że jednym z decydujących warunków powstania wiodącej w świecie gospodarki opartej na wiedzy jest fakt, że wszystkie państwa członkowskie muszą gwarantować i chronić podstawowe prawa legalnych migrantów oraz zapewnić im dostęp do wspólnych wartości europejskich i poszanowania różnorodności kulturowej;

Potrzeby obywateli i niezbędne działania w celu ich zaspokojenia

18. zauważa, że ze względu na obecny kryzys istnieje kilka kluczowych priorytetów wspólnotowego programu lizbońskiego, o których realizację instytucje europejskie powinny pilnie zabiegać: wspieranie konkurencji na szczeblu regionalnym i lokalnym oraz przestrzeganie przepisów prawa konkurencji, a także wspieranie ochrony konsumentów na rzecz poprawy skuteczności i równości rynków oraz pełnego wykorzystania potencjału jednolitego rynku, zwłaszcza w handlu detalicznym i innych usługach; przyspieszenie wdrożenia karty małych przedsiębiorstw, w szczególności dyrektywy 2000/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie walki z opóźnieniami w dokonywaniu płatności w transakcjach handlowych⁽¹⁾ oraz szybkie przyjęcie i wdrożenie wniosku Komisji z dnia 25 czerwca 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Rady w sprawie statutu europejskiej spółki prywatnej (COM(2008)0396); szybkie utworzenie europejskiego obszaru badawczego i przyspieszenie prac nad wnioskami dotyczącymi „piątej swobody” w celu usprawnienia swobodnego przepływu wiedzy i innowacji poprzez wzmocnienie transferu wiedzy w obrębie edukacji, badań naukowych i rozwoju oraz produkcji przemysłowej; przyjęcie wydajnego w ujęciu kosztowym patentu wspólnotowego i utworzenie ogólnounijnego systemu sądownictwa patentowego, co znacznie poprawiłoby konkurencyjność przedsiębiorstw europejskich, ułatwiło im dostęp do finansowania i stanowiło bodziec dla innowacyjności;

19. uważa, że Europa powinna dążyć do realizacji podstawowego wspólnego celu, jakim jest stworzenie możliwości zatrudnienia i tym samym zapobieżenie masowemu bezrobociu; uważa, że cel ten powinien wobec tego decydować o wymiarze i elementach składowych europejskiego planu naprawy gospodarczej; uważa, że niezbędna jest solidarność, tak aby europejski plan naprawy gospodarczej i środki towarzyszące miały jak najbardziej pozytywny wpływ na rynki pracy w Europie; podkreśla potrzebę dodatkowych wysiłków w celu wsparcia grup społecznych najbardziej podatnych na zagrożenia;

20. zdecydowanie opowiada się za polityką rynku pracy sprzyjającą zapewnieniu wszystkim dostępu do tego rynku oraz wspiera uczenie się przez całe życie; wzywa państwa członkowskie i partnerów społecznych do zawierania nowatorskich porozumień gwarantujących obywatelom stałe zatrudnienie; wspiera między innymi obniżenie obciążeń socjalnych dla osób o najniższych dochodach w celu stwarzania możliwości zatrudnienia pracowników o niższych kwalifikacjach, a także wprowadzanie nowatorskich rozwiązań (np. czeki usługowe na prowadzenie gospodarstwa domowego i opiekę nad dziećmi, subsydiowanie zatrudnienia przedstawicieli najsłabszych grup społeczeństwa), które zostały z powodzeniem sprawdzone w niektórych państwach członkowskich; spodziewa się wymiany godnych naśladowania praktyk w tym zakresie;

(1) Dz.U. L 200 z 8.8.2000, s. 35.

Środa, 11 marca 2009 r.

21. podkreśla konieczność poprawy skuteczności reguł ochrony konsumenta, aby wyjść naprzeciw dużym oczekiwaniom obywateli Unii, zwłaszcza w kwestii produktów finansowych; zachęca państwa członkowskie do wypracowania strategii wspierających osoby w największym stopniu dotknięte kryzysem finansowym;

22. podkreśla znaczenie niezwłocznego zagwarantowania swobodnego przepływu i mobilności na rynku pracy, jednocześnie nalegając na zapewnienie równej płacy za równą pracą oraz pełne poszanowanie rokowań zbiorowych i roli związków zawodowych, w tym ich prawa do działań zbiorowych; podkreśla, że zniesienie przeszkód dla mobilności na europejskim rynku pracy umożliwi zwiększoną ochronę europejskiej siły roboczej; zauważa, że Unia Europejska musi podjąć starania, by wytłumaczyć obywatelom korzyści płynące z podejścia łączącego w sposób skuteczny rozszerzenie, integrację, solidarność i mobilność pracowników;

23. zauważa, że niektóre państwa członkowskie wprowadziły pojęcie minimalnego wynagrodzenia; proponuje, by inne państwa członkowskie skorzystały z ich doświadczenia; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia warunków koniecznych do powszechnego udziału w życiu społecznym i gospodarczym, a w szczególności do ustanowienia przepisów dotyczących takich kwestii jak minimalne wynagrodzenie oraz do ustanowienia innych prawnych i ogólnie wiążących uregulowań lub w drodze umów zbiorowych zgodnie z tradycjami krajowymi, co umożliwiłyby pełnoetatowym pracownikom utrzymanie się na godziwym poziomie ze swoich zarobków;

24. jest przekonany, że kryzys finansowy oferuje możliwość przeprowadzenia koniecznych reform z położeniem nacisku na silne podstawy gospodarcze, począwszy od właściwych inwestycji w oświatę i kształtowanie umiejętności, a skończywszy na jakości finansów publicznych oraz środowiska, które wspiera innowacje i tworzenie miejsc pracy; jest zdania, że trwały rozwój oraz tworzenie miejsc pracy w UE jest w coraz większym stopniu uzależnione od doskonałości i innowacji jako głównych sił napędowych konkurencyjności Europejskiej;

25. wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do podjęcia szybkich działań w kierunku wspierania wzrostu oraz zatrudnienia, a także wzmocnienia popytu i zaufania konsumenta; jest zdania, że w tym kontekście podstawowe znaczenie ma inicjatywa „przemysłany wzrost” skupiająca się na realizacji celów strategii lizbońskiej, takich jak inwestycje w tzw. trójkąt wiedzy (obejmujący oświatę, badania naukowe i innowacje), przyjazne dla środowiska naturalnego technologie, racjonalne wykorzystanie energii, trwałe infrastruktury oraz technologie komunikacyjne; podkreśla efekt synergii takiej inicjatywy w odniesieniu do konkurencyjności, rynku pracy i ochrony środowiska oraz zasobów naturalnych w przyszłości;

26. podkreśla, że państwa członkowskie powinny kontynuować reformy rynków pracy w celu tworzenia nowych miejsc pracy i systemów kształcenia, aby pomóc w podnoszeniu poziomu kwalifikacji, uważa, że państwa członkowskie powinny również kontynuować wysiłki w kierunku wspierania wzrostu produkcji poprzez dalsze inwestycje w oświatę; podkreśla ponadto, że stawienie czoła wyzwaniom innowacji oraz jej upowszechniania, a także gwarantowanie możliwości zatrudnienia i elastyczności siły roboczej wymaga lepszego kształcenia i szkoleń, a także uczenia się przez całe życie; wskazuje jednak, że aktualne inwestycje w kapitał ludzki w Europie są wciąż zdecydowanie niewystarczające dla potrzeb gospodarki opartej na wiedzy;

27. podkreśla, że obecnego kryzysu nie należy wykorzystywać jako pretekstu, aby opóźnić jakże potrzebne przeniesienie punktu ciężkości wydatków na tzw. „zielone inwestycje”, lecz potraktować go jako dodatkowy bodziec do przyspieszenia niezbędnej reorientacji przemysłu, tak aby stał się on bardziej przyjazny dla środowiska; wyraża przekonanie, że argumenty ekonomiczne za rozwiązaniem kwestii zmian klimatu są jasne i każdy krok podjęty w celu opóźnienia koniecznych działań ostatecznie doprowadzi do podwyższenia kosztów;

28. wzywa państwa członkowskie do dokonania rewizji swych budżetów oraz do inwestycji w niewielkie przedsięwzięcia przyczyniające się do wzrostu, wykorzystując tym samym w pełni zmieniony pakt na rzecz stabilności i rozwoju;

29. zwraca uwagę, że gospodarki państw członkowskich są od siebie w dużym stopniu uzależnione; podkreśla zatem potrzebę skuteczniejszej koordynacji i lepszego zarządzania, które mają jeszcze większą wagę w czasach kryzysu; zwraca uwagę, że argumenty za wzmożoną współpracą są najsilniejsze w strefie euro; w tym kontekście powołuje się na swe zalecenie w ramach rezolucji w sprawie dziesięciolecia unii gospodarczej i walutowej; oczekuje od Komisji jasnych i solidnych wytycznych na rzecz ulepszonego skoordynowanego podejścia, stosowanego przez wszystkie państwa członkowskie;

Środa, 11 marca 2009 r.

30. uważa, że rezygnacja z zapobiegania zmianom klimatu i odkładanie inwestycji w ochronę środowiska naturalnego byłoby poważnym błędem, zarówno o skutkach natychmiastowych, jak i dla kolejnych pokoleń;

Zakres działań Europy

31. podkreśla konieczność wzmocnienia społecznego wymiaru europejskich i krajowych planów ożywienia gospodarczego; wzywa Komisję do monitorowania społecznych skutków kryzysu finansowego oraz przedstawiania propozycji w tym zakresie, szczególnie w zakresie marginalizacji społecznej, ubóstwa i świadczeń emerytalnych do wiosennego szczytu Rady w 2009 r.;

32. wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do zagwarantowania, że główny system finansowania Europejskiego Funduszu Społecznego będzie nakierowany głównie na przekwalifikowanie i podnoszenie szans na zatrudnienie, jak również działania związane z integracją społeczną w celu pokonania negatywnych skutków społecznych kryzysu; przypomina, że główny punkt ciężkości powinien spoczywać na osobach najbardziej oddalonych od rynku pracy;

33. zwraca uwagę, że potrzebujemy ekologicznego Nowego Ładu dla Europy, który zająłby się kryzysem gospodarczym, środowiskowym i społecznym; tworzenie miejsc pracy w sektorze wytwórczym i sektorach powiązanych z przemysłem musi być wspierane przez masowe inwestycje w usługi społeczne, w szczególności w obszarze edukacji i zdrowia, poprzez stworzenie lepszych warunków nauczania dzieci i studentów, znaczne zwiększenie liczby nauczycieli oraz poprawę zewnętrznych warunków uczenia się – wszystkie te inwestycje będą procentować w przyszłości;

34. zwraca uwagę, że inwestycje w ramach takiego ekologicznego Nowego Ładu powinny również przyczynić się do poprawy wydajności oraz znalezienia zastępstwa dla zasobów innych niż ropa naftowa („materiały o znaczeniu krytycznym”), które mogą stać się deficytowe w krótkiej i średniej perspektywie czasowej, co utrudni rozwój niektórych sektorów, np. sektora informacyjnego, komunikacyjnego i rozrywkowego; zauważa, że według niedawnych badań możliwa jest ogromna racjonalizacja wykorzystania takich materiałów, co pozwoli na ograniczenie ilości odpadów, obniżenie kosztów oraz uzależnienia od zasobów;

35. podkreśla, że w odniesieniu do energii Europa jest obecnie uzależniona od paliw kopalnych jako głównego źródła energii; uważa, że należy zmniejszyć uzależnienie od paliw kopalnych, choć konieczne jest również zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego dla Europy; wyraża przekonanie, że oznacza to dywersyfikację źródeł paliw kopalnych przy jednoczesnym utrzymaniu korzystnych cen energii; uważa, że należy otworzyć sektory energii w państwach członkowskich oraz zapewnić prawdziwą konkurencję; uważa, że należy poprawić wydajność energetyczną poprzez badania i rozwój oraz włączenie „najlepszych praktyk” do głównego nurtu; uważa, że wraz z wysokimi cenami ropy i gazu w perspektywie długoterminowej Europa musi być w stanie zmniejszyć ryzyko, na jakie jest narażona w takiej sytuacji; jest również zdania, że Unia Europejska powinna również poważnie rozważyć przejście w kierunku wewnętrznego rynku energii, aby dystrybucja energii pomiędzy państwami członkowskimi była bardziej efektywna oraz aby stworzyć przeciwwagę dla zależności od energii pochodzącej z krajów trzecich; uważa, że należy zwiększyć udział energii ze źródeł odnawialnych w Unii Europejskiej, aby zmniejszyć zależność od paliw kopalnych; uważa, że należy zintensyfikować działalność badawczo-rozwojową w tym zakresie i że należy wspierać różne rozwiązania lokalne, aby w najlepszy sposób wykorzystać dostępne odnawialne źródła energii;

36. zwraca uwagę, że Unia Europejska wciąż pozostaje w tyle pod względem tempa innowacji w stosunku do gospodarki amerykańskiej; zauważa, że innowacje mogą zapewnić gospodarce europejskiej szybki powrót na ścieżkę wzrostu, gwarantując jej przewagę konkurencyjną na rynkach globalnych; wskazuje, że w okresie recesji bardzo często ogranicza się środki na badania naukowe i rozwój, ale że jest to błędne podejście, gdyż działania powinny iść w zupełnie przeciwnym kierunku; wyraża przekonanie, że większe inwestycje w badania i rozwój oraz edukację podnoszą produktywność i tym samym stymulują wzrost gospodarczy; wzywa do inwestycji w badania naukowe i naukę z myślą o osiągnięciu celu 3 % PKB; uważa, że w budżecie Unii Europejskiej należy przewidzieć większy udział wydatków na badania naukowe; państwa członkowskie powinny podnosić inwestycje na badania i rozwój lub przynajmniej realizować wyznaczone cele w tej dziedzinie, a także wspierać inwestycje sektora prywatnego w badania i rozwój, stosując środki fiskalne i udzielając gwarancji kredytowych, dzięki badawczym zespołom regionalnym i ośrodkom doskonałości, oraz za pomocą wszelkich innych możliwych instrumentów, które mogą przyczynić się do realizacji tego celu; uważa, że kształcenie dorosłych i uczenie się przez całe życie powinny stanowić priorytety na wszystkich poziomach polityki, ponieważ podnoszą produktywność, dostarczając niezbędnych umiejętności pozwalających wejść na rynek pracy i pozostać zatrudnionym w wysoce konkurencyjnym środowisku pracy;

Środa, 11 marca 2009 r.

37. zauważa, że od początku XXI w. narzędzia technologiczne i telekomunikacyjne uwolniły siły globalizacji na nieznaną dotychczas skalę, „spłaszczyły” rynek komunikacji i rynek pracy oraz zaowocowały okresem bezprecedensowych innowacji, podnosząc produktywność gospodarki, a także umożliwiając obywatelom łączność w skali globalnej; uważa wobec tego, że maksymalizując możliwości, jakie daje technologia i wpływ technologii na gospodarkę, większe otwarcie rynku wewnętrznego w dziedzinie telekomunikacji, energii, badań naukowych i w szczególności sektora przemysłu, Unia Europejska może wyjść z obecnego kryzysu gospodarczego silniejsza, poprawić jakość i przystępność opieki zdrowotnej, wspierać rozwój i wykorzystanie źródeł energii przyjaznych dla klimatu, podnieść poziom edukacji w państwach członkowskich i podejmować działania zmierzające do tego, aby stać się technologicznym liderem na skalę globalną i liderem w dziedzinie stosowanych innowacji technologicznych; wskazuje, że gospodarka oparta na wiedzy wymaga rozwoju wysokiej jakości usług oraz strategii łączności szerokopasmowej, zdolnej do przyspieszenia modernizacji i rozbudowy sieci; jest zdania, że zawarta w europejskim planie naprawy propozycja Komisji, aby do 2010 r. wszystkie osoby posiadały dostęp do sieci szerokopasmowych, stanowi niezbędny krok naprzód, który pozwoli Unii Europejskiej utrzymać swoją konkurencyjność;

38. wzywa do poświęcenia większej uwagi białej księdze Komisji z dnia 21 listopada 2001 r. w sprawie młodzieży (COM(2001)0681) i Europejskiemu paktowi w sprawie młodzieży Rady Europejskiej przyjętemu w dniach 22 i 23 marca 2005 r., jako instrumentom przyczyniającym się do realizacji celów strategii lizbońskich; uważa, że Komisja przy przygotowywaniu wniosków legislacyjnych powinna rozpatrywać i uwzględniać wpływ na młodzież, a także wyniki dialogu strukturalnego z organizacjami młodzieżowymi, a państwa członkowskie powinny skupiać się na młodzieży przy wdrażaniu krajowych programów reform lizbońskich, a także uwzględniać młodzież w odpowiednich obszarach politycznych; uważa, że zwiększenie mobilności studentów i poprawa jakości różnych systemów edukacji powinny być priorytetami w kontekście ponownego określenia głównych celów procesu bolońskiego na okres po 2010 r. oraz że konieczne jest podjęcie działań w ramach różnych obszarów polityki; wskazuje, że niektóre aspekty mobilności wykraczają poza zakres szkolnictwa wyższego i dotyczą obszaru spraw społecznych, finansowych, a także polityki imigracyjnej i wiz w celu utworzenia prawdziwego europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego;

39. uważa, że „europeizacja” struktury nadzoru finansowego, skuteczne przepisy w zakresie konkurencji, odpowiednie uregulowania i większa przejrzystość rynków finansowych są w średnim okresie niezbędne, aby uniknąć powtórki obecnego kryzysu; jest zdania, że zintegrowane, kompleksowe (obejmujące wszystkie dziedziny finansów) i spójne ramy nadzoru, zapewniające wyważone podejście przy regulowaniu transgranicznego rozprzestrzeniania się ryzyka finansowego na podstawie ujednoliconych przepisów prawnych, mogłyby obniżyć koszty zachowania zgodności w przypadku działań obejmujących wiele jurysdykcji; wzywa Komisję do przedstawienia propozycji przeglądu istniejącej struktury nadzoru z uwzględnieniem tych zasad; wzywa państwa członkowskie, pomimo środków wymienionych w niniejszym ustępie, do powrotu w perspektywie średnioterminowej do zrównoważonych finansów publicznych, i tym samym wzywa państwa członkowskie do wyjaśnienia, w jaki sposób będą w stanie zrealizować ten cel;

40. popiera decyzję europejskich członków grupy G-20, podjętą pod koniec lutego 2009 r. w Berlinie, aby podjąć „ostateczne działania przeciwko rajom podatkowym i niechętnym do współpracy wymiarom sprawiedliwości”, uzgadniając jak najszybciej zestaw sankcji, który należy zatwierdzić na londyńskim szczycie; zaleca, aby UE na własnej płaszczyźnie przyjęła odpowiednie ramy prawne zawierające właściwe zachęty dla podmiotów rynkowych, aby nie prowadziły interesów z tymi wymiarami sprawiedliwości; podkreśla, jak ważne dla rozwiązania tego problemu jest jednolite globalne podejście;

41. wzywa państwa członkowskie oraz Unię Europejską, aby zmieniły budżet UE w celu umożliwienia posługiwania się niewykorzystanymi środkami finansowymi w celu wsparcia celów politycznych Unii Europejskiej;

42. jest zaniepokojony pogłębiającymi się różnicami regionalnymi pod względem skutków kryzysu finansowego uwidaczniającymi się między innymi coraz większą rozbieżnością w wiarygodności kredytowej państw członkowskich prowadzącą do wyższych kosztów pożyczek dla tych o niższej zdolności kredytowej; wzywa do opracowania nowych nowatorskich instrumentów finansowych w celu złagodzenia tych skutków i przyciągnięcia nowego kapitału;

Środa, 11 marca 2009 r.

43. podkreśla, że kryzys ma wyjątkowo negatywne skutki gospodarcze i społeczne w wielu nowych państwach członkowskich, co znacznie spowalnia ich konwergencję z UE-15; ponadto oczekuje skutków ubocznych dla waluty euro i gospodarek w strefie euro; w związku z tym domaga się zdecydowanych działań na rzecz solidarności europejskiej w celu ochrony strefy euro i wzmocnienia wewnętrznej spójności Unii Europejskiej, zwłaszcza z myślą o udzieleniu silniejszego wsparcia gospodarkom Europy Środkowo-Wschodniej, w szczególności poprzez dostosowanie funduszy strukturalnych i funduszu globalizacji dla tych krajów, a także specjalne wsparcie z EBI w odniesieniu do nowych innowacyjnych instrumentów finansowych; wskazuje na znaczenie jedności Europy w dobie kryzysu gospodarczego, kiedy recesja gospodarcza zagraża także wspólnym wartościom europejskim; dlatego domaga się bardziej uważnych i ostrożnych działań Komisji wobec nowych państw członkowskich;

44. zauważa, że instrumenty finansowania UE powinny być wykorzystywane w celu wspierania wydatków publicznych; wskazuje, że w celu wniesienia wkładu na rzecz ożywienia gospodarczego Unii Europejskiej, należy przyspieszyć stopień i tempo wprowadzania tych instrumentów finansowania; uważa, że polityka spójności UE jest doskonałym instrumentem solidarności terytorialnej, zwłaszcza jej elementy transgraniczne; wyraża zadowolenie z niedawnej „lizbonizacji” polityki spójności; wskutek nakierowania funduszy regionalnych na przedsiębiorczość, badania naukowe, innowacje, zatrudnienie i nowe umiejętności, na szczeblu lokalnym powinny pojawić się znaczne środki mające na celu podwyższenie potencjału gospodarczego i wsparcie najsłabszych;

45. zwraca uwagę, że programy dotyczące transeuropejskich sieci transportowych (TEN-T) i transeuropejskich sieci energetycznych (TEN-E) powinny również w pełni przyczynić się do realizacji europejskiego planu naprawy gospodarczej oraz celów strategii lizbońskiej; uważa, że pozytywne wysiłki koordynatorów, jak również utworzenie agencji wykonawczej ds. transeuropejskich sieci transportowych, a także przepisy wykonawcze pozwalające na poprawę skuteczności współmodalności zaowocowały sfinalizowaniem znacznej liczby projektów w dziedzinie TEN-T na terenie całej Unii Europejskiej, pozwalając na pobudzenie wzrostu i lepszej mobilności;

46. odnotowuje znaczącą rolę EBI w realizacji europejskiego planu ożywienia gospodarczego; z zadowoleniem przyjmuje podwyższenie kapitału EBI przez państwa członkowskie w celu przyznania większej liczby pożyczek małym i średnim przedsiębiorstwom; nalega, aby pożyczki te były dostępne dla wszystkich małych i średnich przedsiębiorstw ze wszystkich państw członkowskich na przejrzystych i sprawiedliwych warunkach; wzywa do dalszego wzmocnienia roli EBI pod względem nowatorskich instrumentów finansowych;

47. w odniesieniu do kierowania gospodarką uważa, że obecny kryzys gospodarczy wymaga zdecydowanych, skoordynowanych i terminowych interwencji rządowych wszystkich państw członkowskich, a także środków regulacyjnych w celu wsparcia rynków finansowych i przywrócenia zaufania; uważa, że nowe środki regulacyjne muszą się opierać na zasadzie przejrzystości i odpowiedzialności, a także że należy wprowadzić w życie skuteczne monitorowanie w celu ochrony praw konsumentów; uważa, że nowe uregulowania powinny zawierać wymogi skierowane przeciw nadmiernemu „lewarowaniu” oraz na rzecz wyższych rezerw kapitałowych banków; w związku z tym wskazuje ponadto na istniejące problemy związane z zasadami wyceny i oceną ryzyka; uważa, że należy utrzymać kontrole w połączeniu z innowacjami finansowymi, a Europa powinna zwiększyć specjalistyczną wiedzę swych organów regulacyjnych w tej dziedzinie; uważa, że więcej uregulowań nie oznacza siłą rzeczy lepszych uregulowań; uważa, że państwa członkowskie muszą koordynować swe działania regulacyjne; jest zdania, że należy zapewnić normy w zakresie stabilizacji i regulacji nadzoru finansowego w strefie euro;

48. przypomina, że agencje ratingowe są współodpowiedzialne za kryzys finansowy; z zadowoleniem przyjmuje wezwanie Rady Europejskiej do przyspieszenia prac nad wnioskiem Komisji z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie agencji ratingowych (COM(2008)0704) mającym na celu zaostrzenie przepisów dotyczących agencji ratingowych;

49. wzywa Komisję do przedłożenia wniosku legislacyjnego mającego na celu wyłączenie tzw. mikroprzedsiębiorstw z zakresu czwartej dyrektywy Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. w oparciu o art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych typów spółek ⁽¹⁾;

(¹) Dz.U. L 222 z 14.8.1978, s. 11.

Środa, 11 marca 2009 r.

50. uważa, że najpilniejszą kwestią jest lepsze uregulowanie sektora finansowego na poziomie globalnym, które musi wykraczać daleko poza klasyczny sektor bankowy, a także podjęcie odważnych działań na rzecz ustanowienia wiążących przepisów w zakresie nadzoru ostrożnościowego, przejrzystości, dobrych wzorców postępowania oraz nakładania sankcji na wszystkie narody i terytoria, które nie podejmą współpracy; wzywa Komisję do przedstawienia odpowiednich wniosków i wzywa Radę do przygotowania w drodze negocjacji międzynarodowych podłoża politycznego do szybkiej akceptacji takiego podejścia; zwraca uwagę, że globalna stabilność finansowa stanowi dobro publiczne i że odpowiedzialność za jej zapewnienie spoczywa na przywódcach politycznych;

51. wzywa Radę ECOFIN do zakończenia do marca 2009 r. przeglądu dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie podatku od towarów i usług ⁽¹⁾, aby umożliwić wprowadzenie niższej stawki VAT dla usług wymagających dużego nakładu pracy i siły roboczej oraz innych odpowiednich środków dla pobudzania popytu wewnętrznego; apeluje o skoordynowane działania i solidarność państw członkowskich w tym względzie, wyrażaną przez zezwolenie na zróżnicowanie opcji w odniesieniu do sektorowego zmniejszenia stawek VAT przewidzianego w dyrektywie w sprawie VAT, które państwa członkowskie mogą wprowadzić lub nie, w zależności od swoich priorytetów; uważa, że selektywne zachęty podatkowe powinny pobudzać popyt krajowy oraz gospodarkę poprzez mniejsze opodatkowanie zysków kapitałowych i mniejsze opodatkowanie produktów ekologicznych; uważa, że zmniejszenie ponoszonych przez pracodawców obciążeń socjalnych w przypadku niższych dochodów i zwolnienie małych przedsiębiorstw ze składek społecznych wspierałoby zarówno przedsiębiorstwa, jak i konsumentów, a także pobudziłoby popyt;

52. z dużym zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja powołała grupę wysokiego szczebla ds. debiurokratyizacji i zwraca się o jak najszybsze wdrożenie propozycji uzgodnionych przez tę grupę; podkreśla, że strategia lizbońska powinna zapewniać ograniczenie obciążeń regulacyjnych dla przedsiębiorstw, zwiększając jednocześnie wydajność, a tym samym wyższe stopy wzrostu we wszystkich dziedzinach; wyraża przekonanie, że Unia Europejska musi zbadać alternatywy dla regulacji, przeprowadzić konsultacje z zaangażowanymi stronami w sprawie nowych regulacji i skoncentrować się na proporcjach pomiędzy kosztami a korzyściami wynikającymi z regulacji;

Strategia lizbońska - najbliższa i dalsza perspektywa

53. z zadowoleniem przyjmuje postępy dokonane w ostatnich latach w ramach strategii lizbońskiej, zauważa jednak, że oczekuje się jeszcze szeregu istotnych inicjatyw legislacyjnych, które powinny zostać przyjęte w trybie priorytetowym; podkreśla brak równowagi w odniesieniu do jakości i ilości inicjatyw zgodnie z różnymi wytycznymi europejskimi; wzywa do zastosowania bardziej zrównoważonego podejścia w interesie rzeczywistego wielostronnego programu reformy europejskiej polityki makroekonomicznej; popiera wzmocnienie zewnętrznego wymiaru europejskiego programu reform, przewidującego wysokie standardy, odpowiednie ramy regulacyjne i metody pracy oparte na kooperacji, aby współpracować z innymi międzynarodowymi podmiotami gospodarczymi oraz sprostać globalnym wyzwaniom; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje pracę wykonywaną przez różne dyrekcje generalne Komisji w celu opracowania nowych wskaźników jakościowych; wzywa Radę do zwrócenia się do Komisji o dopilnowanie, by wykorzystano te wskaźniki w nadchodzących ocenach krajowych programów reform i włączono je do działalności monitorującej Komisji, tworząc tym samym bardziej spójny i adekwatny obraz sukcesów strategii lizbońskiej i göteborskiej;

54. podkreśla, że lepsze wypełnianie zadań w ramach strategii lizbońskiej wymaga skutecznej wzajemnej presji ze strony Rady w ramach wielostronnego nadzoru;

55. podkreśla, że otwarta metoda koordynacji, na której od 9 lat opiera się strategia lizbońska, pokazała swoje ograniczenia w obliczu nowych wyzwań, wewnętrznych i zewnętrznych, z którymi spotyka się Unia Europejska; nalega w związku z tym, aby po zakończeniu strategii lizbońskiej oprzeć się na bardziej wszechstronnej polityce większego zaangażowania, a mianowicie na aktualizacji obecnej polityki wspólnotowej w różnych dziedzinach (handlu, rynku wewnętrznego, Unii Gospodarczej i Walutowej itp.) oraz nowej wspólnej polityki zewnętrznej (w dziedzinie energii, klimatu, rozwoju, migracji itp.);

56. wyraża ubolewanie, że w momencie, gdy do końca okresu strategii lizbońskiej pozostał tylko rok, jasno określone cele nie zostały zrealizowane, a postęp w obszarach programowych był niewystarczający; jest zdania, że państwom członkowskim nie udało się wprowadzić środków w taki sposób, aby przybliżyć cele strategii lizbońskiej; wyraża przekonanie, że strategię lizbońską należy postrzegać jako ważną wskazówkę dla kształtowania przyszłych strategii politycznych, ukierunkowanych na silną, konkurencyjną i wzrastającą UE; uważa zatem, że zasługuje ona na to, aby była traktowana bardziej poważnie przez państwa członkowskie i nie należy jej postrzegać jako jedynie zbiór odległych celów, lecz jako plan działania na rzecz dalszego rozwoju Europy;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

Środa, 11 marca 2009 r.

57. proponuje, aby dalsze rozważania na temat „agendy lizbońskiej plus” (która ma się rozpocząć w 2010 r.) były oparte na ogólnej strukturze obecnej strategii lizbońskiej (konkurencyjność i większa ekologiczność europejskich gałęzi przemysłu, więcej miejsc pracy i lepsza ich jakość, integracja społeczna, trwałość), podkreśla jednak konieczność zaproponowania bardziej jednolitego i wzajemnie uzupełniającego się podejścia, zdolnego znacznie zwiększyć możliwości zarządzania gospodarką europejską; zwraca się do Komisji o dokonanie dokładnej oceny dotychczasowych 9 lat funkcjonowania strategii lizbońskiej w tym oceny osiągnięcia celów strategii lizbońskiej przez państwa członkowskie i oceny odnośnych zobowiązań i przedstawienie jej do końca 2009 r.;

58. zwraca się do Komisji o przeanalizowanie użyteczności strategii polizbońskiej, określającej nowe cele, a w szczególności o dokonanie oceny gotowości państw członkowskich na wdrożenie takiego nowego programu oraz jego wykonalności; podkreśla konieczność zmiany zintegrowanych wytycznych dotyczących polityki na rzecz wzrostu i zatrudnienia w świetle pogorszenia się koniunktury gospodarczej i wzywa Radę do wyrażenia zgody na zastosowanie krótkoterminowych środków w celu zabezpieczenia wskaźnika zatrudnienia z 2008 r., dokonania inwestycji w walkę ze zmianami klimatycznymi oraz zagwarantowania wystarczających dochodów, ze szczególnym uwzględnieniem najbardziej narażonych na zagrożenia grup społeczeństwa; oczekuje, że Komisja przedstawi inicjatywy i wnioski dotyczące tych celów na czas przed wiosennym szczytem Rady w sprawie strategii lizbońskiej w 2010 r.;

59. podkreśla, że musi dojść do „lizbonizacji” budżetu UE oraz wydatków publicznych we wszystkich państwach członkowskich, dzięki czemu sama strategia lizbońska stałaby się priorytetową kwestią i radykalnie wzrosłaby skuteczność dążenia do osiągnięcia celów polegających na wzroście gospodarczym i tworzeniu miejsc pracy;

60. zauważa, że narzędzia, których potrzebuje UE do wspierania celów strategii lizbońskiej, stanowią w gruncie rzeczy usprawnienie wszystkich odnośnych strategii politycznych, wszystkich instrumentów finansowych i funduszy, a także budżetu UE w sposób sprzyjający przyspieszeniu i pogłębieniu wysiłków na rzecz wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy; uważa, że w krótkiej perspektywie czasowej niezbędne są silniejsze bodźce fiskalne na rzecz szybkiego przezwyciężenia kryzysu gospodarczego, pod warunkiem, że dojdzie przez to do reorientacji zachowań i wydatków prywatnych zgodnie z celami strategii lizbońskiej i göteborgskiej oraz pakietu klimatyczno-energetycznego; w tym kontekście ostrzega przed masowymi cięciami podatkowymi; jest zdania, że bodźce podatkowe muszą być ukierunkowane na cele społeczne i środowiskowe; uważa, że możliwe środki w tym celu to redukcje stawek podatku VAT dla usług wymagających dużego nakładu pracy i usług świadczonych lokalnie; uważa, że należy zapewnić również finansowanie inicjatyw ekologicznych m.in. w sektorze energii, a także w sektorze motoryzacyjnym i budowlanym, ponieważ sektory te doświadczają załamania popytu na swe produkty; uważa, że można wspierać konsumentów w zakupie bardziej ekologicznych samochodów oraz przyjaznych dla środowiska domów i mieszkań np. za pomocą zwolnień podatkowych;

61. ubolewa, że strategia lizbońska jest nadal słabo widoczna w polityce krajowej wielu państw członkowskich; uważa, że w celu zapewnienia jej skutecznego wdrażania konieczna jest mobilizacja wszystkich zainteresowanych podmiotów gospodarczych; uważa przede wszystkim, że ściślejsze zaangażowanie partnerów społecznych, parlamentów krajowych, regionalnych i lokalnych władz oraz społeczeństwa obywatelskiego poprawi wyniki osiągane w ramach strategii lizbońskiej i nasili publiczną debatę na temat właściwych reform; wyraża przekonanie, że mobilizację wszystkich zainteresowanych stron można zagwarantować poprzez właściwe wdrożenie zasady wielopoziomowego sposobu rządzenia;

62. po raz kolejny wyraża ubolewanie z powodu faktu, że Parlament, Rada, Komisja w porozumieniu z Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społecznym i Komitetem Regionów nie uzgodniły dotychczas przejrzystego planu i kodeksu postępowania, który zapewniłby odpowiednią współpracę i pełne zaangażowanie wszystkich odpowiednich instytucji UE w dalszą odpowiednią realizację działań następczych w ramach strategii lizbońskiej; w związku z powyższym wzywa Radę i Komisję do niezwłocznego przedstawienia propozycji dotyczących bliskiej współpracy odpowiednich instytucji UE, mając na uwadze zbliżający się przegląd zintegrowanych wytycznych dotyczących polityki, jak również refleksje na temat nadchodzącej agendy lizbońskiej II oraz jej przygotowania;

*

* *

63. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich i krajów kandydujących, Komitetowi Regionów i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu.